

Ultimus locus

Az otthon fogalma, egy tudatunkban megjelenő komfortérzet, mely elválaszthatatlan azoktól, akikkel ezt az érzetet megosztva, oda-vissza alapon erősíthetjük a helyhez és egymáshoz tartozás élményét. Attól kezdve, hogy ez megszületik, agyunk valamiféle örömet rendel hozzá, erősíti bennünk a biztonság, család és egyensúly érzetét. Így az otthon fogalma, nem csak a ház szinonim megfelelője, hanem annál jóval több, személyiségünk elválaszthatatlan jegye.

Azonban ha ezt az otthont (érzetet) elveszítjük, valami létezése bennünk is megszűnik.

Szüleim válása után, meg kellett válnunk ettől az „otthontól”, így mára nem örömet rendelünk ehhez az érzéshez, hanem valamiféle vágyakozást, negatív érzetet társít hozzá agyunk. A vágyakozást, ami valamiféle illúzióként él bennünk is, szeretném emlékké formálni részben a fénykép médiumát venni ennek eszközéül.. Azért, hogy ezeket az érzéseket másként éljük meg, el kell engednünk a múlt egy részét és a jelent folyamatosan formálni.

Témaként az otthon utáni vágyat és elengedését választottam illetve a hely szellemét,- és a személyes, egykor ismert térben az ismeretlen, idegen élmény érzetének vizsgálását vettem alapul. . Fontosnak tartottam visszatérni arra a helyszínre ami utoljára szerepelt a család közegeként. Szeretném, ha felismernénk az elengedés fontosságát, azt hogy sokkal szebb emlékezni valamire, mint görcsösen kapaszkodni olyasmibe, ami már nem lehet többé a miénk. Ha ezt sikerül felismernünk újra otthont teremthetünk akár magunkban is, és ezt az otthont magunkkal vihetjük ezután bárhová.